

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. orzeczenie, iż Królestwo Hiszpanii poprzez niezaklasyfikowanie jako stref specjalnej ochrony ptactwa obszarów w liczbie i powierzchni niezbędnej dla zapewnienia ochrony wszystkim gatunkom ptaków wymienionych w załączniku I do dyrektywy, jak również gatunkom wędrownym, nie wymienionym we wspomnianym załączniku I, nie dopełniło obowiązków ciążyących na nim zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa⁽¹⁾;
2. obciążenie kosztami Królestwa Hiszpanii

Zarzuty i główne argumenty

Art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 79/409/EWG nakłada na Państwa Członkowskie szczególny obowiązek zaklasyfikowania obszarów jako „stref specjalnej ochrony ptactwa” (SSOP), dla skutecznego zachowania gatunków wymienionych w załączniku I przedmiotowej dyrektywy a także regularnie występujących gatunków wędrownych, w celu zapewnienia im przetrwania oraz reprodukcji na obszarze ich występowania. Obowiązek powyższy dotyczy przede wszystkim tych obszarów, które ze względu na swoją liczbę jak i powierzchnię, są najbardziej odpowiednie dla zachowania przedmiotowych gatunków, biorąc pod uwagę potrzeby ich ochrony. Odpowiednią liczbę SSOP określa się w zależności od zamierzonego celu.

Państwa Członkowskie dysponują pewnym marginesem swobodnego uznania przy określaniu, które terytoria w największym stopniu odpowiadają wymogom wymienionym w artykule 4 Dyrektywy, jednakże oceny swojej powinny dokonać jedynie w oparciu o naukowe kryteria ornitologiczne. W przypadku Hiszpanii wykaz ważnych stref występowania ptactwa (important bird areas, IBA), opracowany przez Hiszpańskie Stowarzyszenie Ornitologiczne (Sociedad Española de Ornitología) w 1998r. (wykaz SEO/Birdlife 98), dostarcza najbardziej udokumentowanych i precyzyjnych wskazówek spośród dostępnych, dla zdefiniowania obszarów najbardziej odpowiednich dla zachowania, a w szczególności dla przetrwania i reprodukcji ważnych gatunków. Wykaz ten opiera się na wyważonych kryteriach ornitologicznych, które pozwalają na wskazanie miejsc najbardziej odpowiednich dla zagwarantowania zachowania wszystkich gatunków, o których mowa w załączniku I oraz gatunków wędrownych, a tym samym wyznacza obszary o kluczowym znaczeniu dla ochrony ptactwa w Hiszpanii.

Porównanie danych zawartych w wykazie SEO/Birdlife 98 ze strefami SSOP wskazanymi przez Królestwo Hiszpanii, zarówno uwzględniając terytorium hiszpańskie jako całość, jak i poprzez wnikliwszą analizę poszczególnych Regionów Autonomicznych, pozwala na stwierdzenie, iż liczba oraz powierzchnia terytoriów zakwalifikowanych jako SSOP są niższe, od tych, które figurują w dokumentacji naukowej jako najbardziej właściwe dla zapewnienia należytej ochrony ptakom objętym postanowieniem artykułu 4 dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 103 z 25.4.1979, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony przez Tribunale di Cagliari na podstawie postanowienia z dnia 14 maja 2004 r., w sprawie Enirisorse SpA przeciwko Sotacarbo SpA.

(Sprawa C-237/04)

(2004/C 201/22)

Dnia 7 czerwca 2004 do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Cagliari, wydanego dnia 14 maja 2004 r. w sprawie Enirisorse SpA przeciwko Sotacarbo SpA.

Tribunale di Cagliari zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- a) czy art. 33 ustawy nr 273/02 ustanawia niezgodną z art. 87 Traktatu pomoc publiczną na rzecz SOTACARBO SpA, i czy pomoc ta została przyznana w sposób niezgodny z prawem, ponieważ Komisja nie została o niej poinformowana w trybie przewidzianym w art. 88 ust. 3 Traktatu,
- b) czy przytoczony przepis prawa krajowego jest sprzeczny z art. 43, 44, 48, 49 i nast. Traktatu, dotyczącymi swobody przedsiębiorczości i swobody przepływu usług?

Skarga wniesiona dnia 14 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-250/04)

(2004/C 201/23)

Dnia 14 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Greckiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez Georgiosa Zavvosa i Michaela Shottera, ze służby prawnej Komisji.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom które na niej ciążyły na mocy dyrektywy 2002/19/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania tej dyrektywy, a w każdym razie poprzez brak powiadomienia Komisji o tych przepisach.
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego upłynął dnia 24 lipca 2003 r.

(¹) Dz.U. L 108 z dnia 24 kwietnia 2002, str. 7.

Skarga wniesiona dnia 14 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-251/04)

(2004/C 201/24)

Dnia 14 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Greckiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Georgiosa Zavvosa i Knuta Simonssona, ze służby prawnej Komisji.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom które na niej ciążyły na mocy art. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3577/92 (¹) z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczącego stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie Państw Członkowskich (kabotaż morski) poprzez dopuszczenie do świadczenia usług holowniczych na pełnym morzu jedynie statków pływających pod banderą grecką.
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Obowiązujące przepisy greckiego ustawodawstwa są niezgodne z art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 3577/92.

(¹) Dz.U. L 364 z 12 grudnia 1992, str. 7.

Skarga wniesiona dnia 14 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-252/04)

(2004/C 201/25)

Dnia 14 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Greckiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez Georgiosa Zavvosa i Michaela Shottera, ze służby prawnej Komisji.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom które na niej ciążyły na mocy dyrektywy 2002/22/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania tej dyrektywy, a w każdym razie poprzez brak powiadomienia Komisji o tych przepisach.
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego upłynął dnia 24 lipca 2003 r.

(¹) Dz.U. L 108 z dnia 24 kwietnia 2002, str. 51.

Skarga wniesiona dnia 14 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-253/04)

(2004/C 201/26)

Dnia 14 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Greckiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez Georgiosa Zavvosa i Michaela Shottera, ze służby prawnej Komisji.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom które na niej ciążyły na mocy dyrektywy 2002/21/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania tej dyrektywy, a w każdym razie poprzez brak powiadomienia Komisji o tych przepisach.
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego upłynął dnia 24 lipca 2003 r.

(¹) Dz.U. L 108 z dnia 24 kwietnia 2002, str. 33.